

GILLIAN
McALLISTER

VÄÄRÄSSÄ
PAIKASSA
VÄÄRÄÄN
AIKAAN

»Mestarillinen ja nerokas juoni.»

– Sunday Express

Suomentanut Riina Vuokko

WSOY

GILLIAN McALLISTER

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

VÄÄRÄSSÄ PAIKASSA VÄÄRÄÄN AIKAAN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Wrong Place Wrong Time

Copyright © 2022 by Gillian McAllister

Suomenkielinen laitos © Riina Vuokko ja WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49442-4

PAINETTU EU:SSA

*Felicitylle ja Lucylle.
Missä tahansa multiversumissa haluaisin
edustajikseni juuri teidät.*

Päivä nolla, hetki puolenyön jälkeen

Jen on iloinen, että kesäaika päättyy tänään. Ylimääräinen tunti, lisäaikaa jonka hän voi käyttää teeskentelemällä, ettei valvo ja odota, milloin hänen poikansa tulee kotiin.

Nyt kun kello on jo yli puolenyön, on virallisesti loka-kuun kolmaskymmenes. Melkein halloween. Jen muistuttaa itseään, että Todd on täyttänyt kahdeksantoista. Hänen syysvauvansa on nyt aikuinen. Todd saa tehdä *ihan mitä tykkää*.

Jenillä on mennyt melkein koko ilta ruman kurpitsalyhdyn kaivertamiseen. Nyt hän panee lyhdyn kadun puoleisen näköalaikkunan ikkunalaudalle ja sytyttää siihen valot. Hän on kaivertanut sen vain siitä samasta syystä, josta tekee melkein kaiken muunkin – koska hänestä tuntuu, että pitää – mutta omalla rujolla tavallaan lyhty on oikeastaan aika kaunis.

Jen kuulee miehensä Kellyn askeleet ylemmältä porrasanteelta ja kääntyy katsomaan. Kelly on harvoin jalkeilla tähän aikaan, hän on aamuvirkku, kun taas Jen valvoo mielellään myöhään. Kelly ilmestyy kolmannessa kerroksessa olevan makuuhuoneen ovelle. Hiukset ovat pörrössä, ja hämärässä ne näyttävät sinisenmustilta. Kellyllä ei ole yllään

rihmankiertämääkään, mutta huulille ilmestyy pieni, huvittunut hymy.

Kelly laskeutuu portaita. Valo osuu hänen ranteeseensa niin että tatuointi näkyy. Muistiin kirjattu päivämäärä, se päivä vuoden 2003 keväällä, jolloin hän tiesi rakastavansa Jeniä. Jen katselee häntä. Kelly on nyt neljänkymmenenkolmen, ja viimeisen vuoden aikana ensimmäiset Kellyn tummista rintakarvoista ovat muuttuneet valkoisiksi. »Oletpa ahkeroinut.» Kelly osoittaa kurpitsaa.

»Kaikilla muillakin oli», Jen selittää vaisusti. »Kaikilla naapureilla.»

»Mitäpä meidän siitä tarvitsee välittää.» Tyypillistä Kellyä.

»Todd ei ole vielä tullut.»

»Eihän nyt ole vielä edes myöhä, siis Toddin mielestä», Kelly sanoo. Hänen puheessaan erottuu vielä juuri ja juuri pehmeä walesiläinen korostus, osa sanoista venyy kuin hänen hengityksensä pääsisi vain vaivoin vuorijonojen yli. »Yhdeksi se kai on vasta sovittu? Kotiintuloaika.»

Sellaisia heidän keskustelunsa usein ovat. Jen on aina huolissaan, Kelly ei senkään vertaa kuin pitäisi. Juuri kun Jen ajattelee niin, Kelly kääntyy, ja siinä se on: Kellyn täydellinen takamus, jota Jen on rakastanut jo kohta kaksikymmentä vuotta. Jen vilkaisee taas ikkunasta kadulle siinä toivossa, että Todd jo tulisi, sitten hän kääntyy taas katsomaan Kellyä.

»Kaikki naapurit näkevät peffasi», hän sanoo.

»Nähköt, luulevat sitten että meillä on kurpitsaita enemmänkin», Kelly sanoo. Hänen älynsä leikkaa nopeasti kuin veitsenterä. Sellainen sanailu on aina ollut heidän juttunsa. »Tule nyt vain nukkumaan. En oikein vieläkään tajua, että Merrilocks on viimein valmis», Kelly lisää painokkaasti.

Hän on ollut koko viikon korjaamassa Viktorian aikaista laattalattiaa jossakin Merrilocks Roadin varrella sijaitsevassa talossa. Kelly on hoitanut koko urakan yksin, niin kuin hän mieluiten aina tekee. Kuuntelee podcastin toisensa perään eikä tapaa juuri ketään. Mutkikas, jotenkin täyttymätön. Sellainen Kelly on.

»Tulen», Jen sanoo. »Ihan kohta. Haluan vain odottaa, että Todd tulee kotiin.»

»Hän on täällä hetkenä minä hyvänsä, kebabit mukanaan.» Kelly heilauttaa kättään. »Vai niitä ranskiaksiako sinä oikeasti odotatkin?»

»Menes nyt siitä», Jen sanoo hymyillen.

Kelly iskee silmää ja kapuaa takaisin makuuhuoneeseen.

Jen vaeltelee pitkin taloa. Hän ajattelee tapausta, jonka parissa on töissä joutunut käyttämään paljon aikaa: eroamassa olevaa pariskuntaa, joka riitelee näennäisesti astias-tosta mutta todellisuudessa tietysti petteämisestä. Jenin ei olisi pitänyt ottaa koko juttua, hänellä on jo valmiiksi yli kolmesataa tapausta. Mutta ensimmäisellä tapaamisella rouva Vichare oli katsonut Jeniä ja sanonut: »Jos minun pitää luopua niistä lautasistakin, olen menettänyt kaiken mitä rakastan», eikä Jen ollut kyennyt vastustamaan. Olisi paljon helpompaa, jos ei välittäisi niin paljon – tuntemattomien avioeroista, naapureista, joistain helkkarin kurpitsaista – mutta minkäpä sille mahtaa, että sattuu välittämään.

Jen keittää teetä, kantaa teekupin ikkunan ääreen ja jatkaa valvojisiaan. Hän aikoo odottaa niin pitkään kuin tarve vaatii. Molempiin vanhemmuuden äärivaiheisiin – vauvavuosiin yhtä lailla kuin tähän alkavan aikuisuuden kauteenkin – kuuluu olennaisena osana univaje, vaikka tietysti ei syistä.

Ikkuna on aivan keskellä heidän kolmikerroksista taloan, ja talon he olivat ostaneet juuri tämän ikkunan takia. »Siitä voi sitten katsella ulos kuin kuningas valtakuntaansa», Jen oli sanonut, ja Kellyä oli naurattanut.

Jen tuijottaa lokakuiseen sumuun, ja siellä Todd viimein on, heidän omalla kotikadullaan. Jen näkee hänet juuri samalla hetkellä kun kesäaika virallisesti päättyy ja puhe-
limen kello hypähtää lukemasta 01.59 takaisin tasan kello yhteen. Jeniä hymyilyttää: talviaikaan siirtymisen ansiosta Todd ei enää olekaan myöhässä. Tyypillistä Toddia. Hänelle on paljon tärkeämpää päästä jollakin kielellisellä tai semanttisella takaperinvoltilla venyttämään kotiintuloaikaa kuin oikeasti olla ulkona pidempään.

Todd harppoo katua pitkin. Hän on pelkkää luuta ja nahkaa, ihan kuin mikään määrä ruokaa ei ikinä lihottaisi häntä. Polvet näkyvät terävinä kulmina farkkujen läpi hänen kävellessään. Usva on väritöntä, puut ja jalkakäytävä mustia, ilma läpikuultavan valkoista. Maailma harmaan sävyissä.

Heidän kotikadullaan – Crosby'n perukoilla Merseysidessä, aivan Liverpoolin lähellä – ei ole katulamppuja, mutta pihalle Kelly on asentanut Narnia-tyylisen lampun. Jen oli ollut yllättynyt, sillä takorautainen lamppu oli varmasti maksanut omaisuuden ja on ihme, miten Kelly oli raaskinut sellaiseen panna rahansa. Lampussa on liiketunnistin ja se syttyy automaattisesti.

Mutta – hetkinen. Todd on nähnyt jotain. Hän pysähtyy ja siristelee silmiään. Jen seuraa hänen katsettaan ja näkee saman kuin Todd: hahmon, joka juoksee kadun toista puolta. Joku Toddia vanhempi, selvästi vanhempi. Sen näkee ruumiinrakenteesta ja liikkeistä. Jen panee merkille sellaiset

asiat. On aina pannut. Sen ominaisuuden ansiosta hän on taitava juristi.

Hän painaa lämpimän kämmenensä viileää ikkunalasiasia vasten.

Jokin on vialla. Jotakin on tapahtumaisillaan. Jen on varma siitä, vaikkei osaakaan sanoa mitä. Hän vain vaistoa vaarantunteen samalla tavalla kuin ilotulituksessa tai tasoristeyksessä tai jyrkänteen reunalla. Ajatukset rynnivät mielen halki kuin napsisi kuvia kameralla, yksi toisensa perään ja sitten taas seuraava.

Jen laskee mukin ikkunalaudalle, huutaa Kellylle ja juoksee portaat alas kaksi askelmaa kerrallaan. Raidallinen porrasmatto tuntuu karkealta paljaiden jalkojen alla. Hän työntää kengät jalkaansa ja pysähtyy sitten hetkeksi käsi jo oven metallikahvalla.

Mikä – mikä tämä tunne on? Jen ei oikein käsitä.

Onko tämä dejà vu? Jen on kokenut sitäkin vain harvoin. Hän räpäyttää silmiään, ja tunne on poissa, muuttunut hahmottomaksi kuin savu. Mistä se oikein tuli? Kädestä ovenkahvalla? Pihaa valaisevasta keltaisesta lampusta? Ei, Jen ei enää muista. Se on jo tiessään.

»Mitä nyt?» Kelly kysyy hänen selkensä takaa ja solmii harmaan aamutakkinsa vyötä.

»Todd – on – tuolla ulkona... jonkun kanssa.»

He juoksevat ulos. Syksyn viileys kylmää ihoa. Jen juoksee Toddia ja muukalaista kohti. Mutta ennen kuin hän ehtii edes ymmärtää, mitä tapahtuu, Kelly huutaa: »Nyt seis!»

Todd juoksee, ja muutamassa sekunnissa hän on tarttunut tuntematonta miestä rinnuksista. Hän seisoo aivan miehen edessä ja kumartuu eteenpäin, heidän vartalonsa ovat

melkein kiinni toisissaan. Tuntematon hapuilee kättä kohti taskua.

Kelly juoksee heitä kohti hätääntyneen näköisenä. Hän päylylee ympärilleen, kadun päästä toiseen. »Todd, älä!» hän sanoo.

Ja silloin Jen näkee veitsen.

Adrenaliinin terästämällä aisteilla hän näkee, miten se tapahtuu. Nopea, siisti veitsenisku. Ja sitten kaikki hidastuu: käsi vetäytyy hitaasti takaisin, vaatteet yrittävät vastustaa mutta vapauttavat veitsen sitten. Terän mukana ilmaan lennähtää kaksi valkoista höyhentä, ne leijuvat pakkasilmassa hitaasti kuin lumihuutalet.

Siinä Jenin tuijottaessa verta alkaa pulputa. Sitä tulee valtavasti. Hänen täytyy olla nyt polvillaan, sillä hän tuntee miten polun pikkukivet painuvat polvia vasten. Hän kantatelee veristä ylävartaloa sylissään, avaa takinlievettä ja tuntee, miten kuumana veri tulvii hänen käsilleen, sormien välistä, ranteita pitkin.

Jen avaa paidan. Verta tulvii, kolme kolikkoaukkomaista haavaa näkyvät ja välillä taas katoavat – kuin yrittäisi nähdä punaisen lammen pohjalle. Jen on äkkiä täysin kylmä.

»Ei.» Jenin ääni on paksu ja kostea, kun hän huutaa.

»Jen», Kelly sanoo käheästi.

Verta on valtavasti. Jen irrottaa otteensa, kumartuu ja katselee tarkkaan. Hän toivoo olevansa väärässä, mutta silti hän on varma, että henki on jo kaikonnut ruumiista. Siinä, miten lampun keltainen valo heijastuu silmistä, on jotain väärin.

Yö on täydellisen hiljainen. Kuluu hetki, varmaan useampi minuutti, ennen kuin Jen räpyttää silmiään vielä shokissa. Sitten hän kohottaa päätään ja katsoo poikaansa.

Kelly on vetänyt Toddin kauemmas uhrin luota ja kietonut kätensä hänen ympärilleen. Kelly seisoo selkä Jeniin päin, mutta Todd katsoo Jeniä isänsä olan yli. Ilme hänen kasvoillaan ei kerro mitään. Hän irrottaa otteensa veitsestä. Pudotessaan jäiselle jalkakäytävälle se soi kuin kirkonkello. Todd pyyhkäisee kädellä kasvojaan, ja niihin jää verinen tahra.

Jen tuijottaa Toddin ilmettä. Ehkä niillä näkyy katumusta, ehkä ei. Jen ei tiedä. Hän osaa lukea melkein kaikkia muita, mutta Toddia hän ei ole koskaan osannut.

Päivä nolla, kello yhden jälkeen yöllä

Jonkun on täytynyt soittaa hätänumeroon, koska äkkiä kadun täyttää sinisten valojen välke. »Mitä...», Jen sanoo Toddille. Se »mitä...» välittää kaiken: kuka, miksi, mitä helvettiä?

Kelly irrottaa otteensa pojastaan kasvot järkytyksestä kalpeina, mutta ei sano mitään. Se on hänen tapaistaan.

Todd ei katso Jeniä eikä isäänsä. »Äiti», hän sanoo lopulta. Eivätkö lapset aina käännä ensin äidin puoleen? Jen kurot tautuu häntä kohti, mutta ei voi poistua ruumiin viereltä. Hän ei voi lakata painamasta haavaa. Se vain pahentaisi kaikkea, kaikkien kannalta. »Äiti», Todd sanoo uudestaan. Hänen äänensä on murtunut kuin kuiva maa. Hän puree huultaan ja katsoo pois päin, kadun suuntaan.

»Todd», Jen sanoo. Tuntemattoman veri peittää hänen kätensä kuin paksu kylpyvesi.

»Minun oli pakko», Todd sanoo ja kääntyy viimein katsomaan äitiään.

Jenin leuka loksahda järkytyksestä auki. Kellyn pää painuu rintaa vasten. Toddin kädet ovat tahranneet hänen kylpytakkinsa hihat vereen. »Kuulehan», Kelly sanoo niin hiljaa, ettei Jen ole aivan varma sanoiko hän oikeasti mitään. »Todd.»

»Minun oli pakko», Todd sanoo uudestaan, nyt painokkaammin. Hän hengittää huuruvanan hyytävän kylmään ilmaan. »Ei ollut vaihtoehtoja», hän sanoo, nyt teini-ikäisen ehdottomuudella. Poliisiauton sininen välkkyy nyt lähempänä. Kelly tuijottaa Toddia. Hänen huulensa – verettömän kalpeat – muodostavat jonkin sanan, ehkä äänettömän kirouksen.

Jen tuijottaa Toddia, omaa poikaansa, väkivaltarikollista, joka pitää tietokoneista ja tilastoista ja haluaa edelleen joka vuosi uuden joulupyjämän, viikattuna ja sänkynsä päätyyn aseteltuna.

Kelly pyörähtää kadulla täysin tarpeettomasti. Hän on nostanut käden hiuksiinsa. Maassa makaavaa miestä hän ei ole vilkaissutkaan. Hän katsoo vain Toddia.

Jen yrittää puristaa yhteen haavaa, joka sykähtelee hänen kättensä alla. Hän ei voi jättää tätä – tätä uhria. Poliisi on jo tullut, mutta ambulanssia ei vielä näy.

Todd tärisee edelleen. Jen ei ole varma, johtuuko se kylmästä vai shokista. »Kuka tämä on?» Jen kysyy. Kysymyksiä olisi paljon muitakin, mutta Todd vain kohauttaa olkapäitään eikä vastaa mitään. Jen haluaisi päästä lähemmäs, puristaa vastaukset Toddista, mutta niitä ei tule.

»Sinut pidätetään», Kelly sanoo hiljaa. Heitä kohti juoksee jo poliisi. »Älä puhu mitään. Ethän? Me –»

»Kuka tämä on?» Jen kysyy. Se tulee liian kovalla äänellä, huutona yössä. Tahdonvoimallaan hän yrittää saada poliisin hidastamaan vauhtia, antamaan heille edes hetken lisää aikaa.

Todd kääntyy taas katsomaan Jeniä. »Minä...» hän sanoo, ja toisin kuin yleensä tällä kertaa hänellä ei olekaan valmiina

huolellisesti muotoiltua selitystä, ei älyllistä pätemistä. Ei yhtään mitään, vain kesken jäänyt lause, joka tupsahtaa heidän välillään riippuvaan kosteaan ilmaan niinä viimeisinä hetkinä, kun he ovat vielä tässä vain oman perheensä kesken, ilman ketään muita.

Heidän viereensä ilmestyy poliisi: pitkä, musta suojaliivi, valkoinen paita, radiopuhelin vasemmassa kädessä. »Echo Tango kaksineljäviidestä – paikalla nyt. Lanssi tulossa.» Todd vilkaisee poliisia olkansa yli, kerran, kahdesti, ja katsoo sitten taas äitiään. Tämä on se hetki. Tämä on se hetki, jolloin hän selittää kaiken, vielä ennen kuin käsiraudat ja virkavalta kajoavat lopullisesti heidän elämäänsä.

Jenin kasvot ovat jäätyneet, kädet kuumat verestä. Hän vain odottaa uskaltamatta liikahtaa, pelkää kadottavansa katsekontaktin. Todd rikkoo sen. Hän puraisee huultaan ja tuijottaa sitten jalkojaan. Siinä se.

Toinen poliisi siirtää Jenin kauemmas tuntemattoman ruumiista, ja hän seisoo siinä pihallaan lenkkikengissään ja yöpaidassaan, kädet märkinä ja tahmeina, katsoo poikaansa ja sitten miestänsä, joka yrittää aamutakki yllään neuvotella poliisien kanssa. Jenin tässä pitäisi ottaa ohjat käsiinsä. Hänhän tässä on juristi. Mutta hän ei pysty sanomaan mitään. Hän on täysin neuvoton. Yhtä eksesissä kuin jos hänet olisi yhtäkkiä pudotettu Pohjoisnavalle.

»Sanoisitko nimesi?» ensimmäinen poliisi kysyy Toddilta. Toisista autoista nousee lisää poliiseja kuin muurahaisia pesästä.

Jen ja Kelly astuvat yhtä aikaa lähemmäs, mutta juuri silloin Todd tekee jotain, pienen eleen vain. Hän nostaa kätensä sivulle merkiksi, että heidän pitää pysähtyä.

»Todd Brotherhood», hän sanoo ilmeettömästi.

»Kerrotko, mitä tapahtui?» poliisi kysyy.

»Hetkinen nyt», Jen sanoo ja säpsähtää eloon. »Ei häntä voi kuulustella tässä kadunvarressa.»

»Jospa me kaikki tulisimme asemalle», Kelly sanoo hätäntyneenä. »Ja –»

»No, minä puukotin tuota», Todd sanoo ja osoittaa kadulla makaavaa miestä. Hän panee käden taskuun ja astuu lähemmäs poliisia. »Niin että teidän on kai parasta pidättää minut.»

»Todd», Jen sanoo. »Älä puhu enää mitään.» Kyynelet tulivat hänen kurkkuunsa. Tämä ei voi olla oikeasti totta. Jen tarvitsee tujun drinkin, hänen pitää siirtyä ajassa taaksepäin, hänen pitää oksentaa. Koko hänen ruumiinsa alkaa täristä keskellä tätä absurdia, sekavaa kylmyyttä.

»Todd Brotherhood, sinun ei tarvitse sanoa mitään», poliisi sanoo, »mutta sinulle saattaa olla vahingoksi, jos jätät vastaamatta, kun kysytään...» Todd tuo vapaaehtoisesti ranteensa yhteen aivan kuin jossakin helkkarin leffassa, ja yhdellä metallisella kilahduksella niihin napsautetaan käsi-raudat. Toddin olkapäät ovat koholla. Häntä paleltaa. Ilme on neutraali, melkein alistunut. Jen ei voi, ei vain voi lakata tuijottamasta häntä.

»Ette voi tehdä noin!» Kelly sanoo. »Onko tämä –»

»Odottakaa», Jen sanoo hätäntyneenä. »Kai me voimme tulla mukaan? Hän on vasta teini-ikäinen...»

»Olen kahdeksantoista», Todd sanoo.

»Nyt kyytiin», poliisi sanoo Toddille autoa osoittaen eikä kiinnitä Jeniin mitään huomiota. Radioon hän sanoo: »Echo Tango kaksineljaviidestä – selli valmiiksi.»

»Me tulemme perässä», Jen sanoo epätoivoisena. »Minä olen juristi», hän lisää aivan tarpeettomasti, sillä eihän hän rikoslakia tunne oikeastaan lainkaan. Silti jopa nyt, kriisin hetkellä, äidinvaisto palaa yhtä kirkkaana ja selkeänä kuin ikkunan kurpitsalyhty. Heidän tarvitsee vain saada selville, mikä oli syynä Toddin tekoon, ja sitten he voivat auttaa Toddin vapaaksi. Niin heidän on tehtävä. Niin he tekevät.

»Me tulemme», Jen sanoo. »Nähdään asemalla.»

Viimein poliisi kääntyy katsomaan häntä. Poliisi näyttää miesmallilta. Tummat varjot terävien poskipäiden alla. Ihan hirveän kliseistä, mutta miten kaikki poliisit näyttävätkin niin nuorilta nykyään. »Crosbyn poliisiasema», poliisi sanoo Jenille, nousee sitten autoon sanomatta enää muuta ja vie Toddin mukanaan. Toinen poliisi jää uhrin luokse. Jen ei oikein kestä ajatella uhria. Hän vilkaisee vain kerran nopeasti. Veri, ilme poliisin kasvoilla... Jen on varma, että mies on kuollut.

Jen kääntyy katsomaan Kellyä eikä enää koskaan voi unohtaa ilmettä, jonka sillä hetkellä näkee stoalaisen tyyneen miehensä kasvoilla. Hän kohtaa Kellyn tummansinisten silmien katseen. Hetkeksi maailma lakkaa pyörimästä, ja sen hiljaisuuden ja liikkumattomuuden keskellä Jen ajattelee: tuolta näyttää, kun on murheen murtama.

Poliisiaseman edessä on valkoinen kyltti julistamassa kaikille: MERSEYSIDEN POLIISI – CROSBY. Kyltin takana kyykkii matalan tiiliaidan ympäröimä kuusikymmentäluvun tyylinen rakennus. Muuria vasten on ajelehtinut paksu kerros pudonneita lehtiä.

Jen pysäyttää auton aivan pysäköintikieltomerkin kohdalle ja sammuttaa moottorin. Heidän poikansa on juuri

puukottanut ihmisen hengiltä – mitä merkitystä parkki-sakoilla enää on? Kelly nousee kyydistä ennen kuin auto on edes kunnolla pysähtynyt. Hän ojentaa kättään – varmaan tiedostamatta, siltä Jenistä tuntuu – kohti Jeniä, ja Jen tarttuu siihen kuin se olisi pelastuslautta.

Kelly työntää lasioven auki ja he melkein juoksevat väsyneen harmaan linoleumiaulan poikki. Rakennuksessa tuoksuu vanhanaikaiselta. Koululta tai sairaalalta tai vanhainkodilta. Laitokselta, jossa käytetään työasuja ja tarjotaan huonolaatuista ruokaa, sellaiselta paikalta jota Kelly vihaa. »En ikipäivänä lähde mukaan mihinkään sellaiseen oravanpyörään», Kelly oli sanonut jo joskus kauan sitten, kun he olivat vasta alkaneet seurustella.

»Minä puhun heille», Kelly sanoo lyhyesti Jenille. Hän täri-see. Mutta ei pelosta, pikemminkin vihasta. Kelly on raivoissaan.

»Minä tulen myös – voin juristina ilmoittaa oikeudet ja –»

»Missä ylikomisario on?» Kelly karjuu vastaanottotiskin takana istuvalle kaljulle poliisille, jolla on pikkusormessaan sinettisormus. Kellyn ruumiinkieli on nyt erilaista. Hän seisoo jalat hiukan harallaan, olkapäät korkealla. Edes Jen ei ole kovin usein nähnyt häntä sellaisena.

Poliisi käskee kyllästyneellä äänellä heitä odottamaan.

»Saat viisi minuutta aikaa», Kelly sanoo, osoittaa kelloa ja heittäytyy sitten odotustilan tilaan.

Jen käy viereen istumaan ja tarttuu Kellyä kädestä. Kihlasormus näyttää väljältä Kellyn sormessa. Häntä kai paleltaa. Siinä he istuvat, Kelly nostaa välillä pitkät jalkansa ristikkäin ja siirtää ne sitten taas takaisin ja puhahtelee. Jen ei sano mitään. Vastaanottotiskille tulee virkailija, joka puhuu hiljaisella äänellä puhelimeensa. »Aivan sama kuin toissa

päivänä – kohdan 18 mukainen tarkoituksellinen haavoittaminen. Toissapäiväinen uhri oli Nicola Williams, tekijää ei ole vielä tavoitettu.» Poliisi puhuu niin hiljaa, että Jen joutuu pinnistelemaan kuullakseen.

Jen istuu siinä paikallaan ja kuuntelee. Kohdan 18 mukainen tarkoituksellinen haavoittaminen tarkoittaa puukotusta. Poliisi puhuu ilmeisesti Toddista. Ja saman kaltaisesta rikoksesta, joka on tehty toissa päivänä.

Lopulta paikalle tulee pidätyksen tehnyt poliisi, pitkä mies jolla on korkeat poskipäät.

Jen katsoo kelloa vastaanottotiskin takana. Se on puoli neljä, tai ehkä puoli viisi. Sehän saattaa olla vielä kesäajassa. Häiritsevää, kun ei voi tietää varmasti.

»Poikanne jää yöksi tänne – kuulustelemme häntä pian.»

»Missä? Tuollako?» Kelly kysyy. »Päästäkää minut sisään.»

»Teillä ei ole nyt lupa nähdä häntä», poliisi sanoo. »Te olette todistajia.»

Jeniä ärsyttää. Tällaisten syiden takia – juuri tismalleen tällaisten – ihmiset vihaavat koko oikeusjärjestelmää.

»Näinkö tämä nyt tosiaan menee?» Kelly kysyy happamasti ja nostaa kädet pystyyn.

»Anteeksi?» poliisi kysyy säyseästi.

»Meistä on siis nyt tullut vihollisia?»

»Kelly!» Jen sanoo.

»Kukaan ei ole kenenkään vihollinen», poliisi sanoo.

»Saatte tavata poikanne aamulla.»

»Haluan puhua ylikomisarion kanssa.»

»Saatte tavata poikanne aamulla.»

Kellyn vastaus on pelkkää latautunutta, vaarallista hiljaisuutta. Jen ei ole koskaan nähnyt kuin aivan muutaman ihmi-

sen saavan vastaansa sellaista, ja hän melkein säälii poliisia. Kellyn pinna ei pala vähällä, mutta kun niin käy, kaikki ovat vaarassa.

»Minä soitan jollekulle», Jen sanoo. »Kyllä minä jonkun tunnen.» Hän ottaa puhelimensa esiin ja alkaa vapisevin sormin selata tallennettujen yhteystietojen listaa. Rikosasioihin erikoistuneita asianajajia. Hän tuntee vaikka kuinka monta. Juristien ensimmäinen sääntö on, ettei koskaan pidä sekaantua juttuihin, jotka eivät ole omaa erikoisalaa. Seuraava sääntö on, ettei koskaan pidä edustaa omia perheenjäseniään.

»Poikanne on ilmaissut, ettei halua asianajajaa», poliisi sanoo.

»Kyllähän hänellä täytyy olla – ei teidän pitäisi...» Jen sanoo.

Poliisi nostaa torjuvasti kämmenensä. Jen tuntee, miten vieressä istuvan Kellyn sisällä hautuu suuttumus.

»Jos nyt kuitenkin soitan, ja sitten hän voi –» Jen aloittaa.

»No niin, päästäkäähän minut nyt tuonne», Kelly sanoo ja viittaa kohti ovea, joka johtaa poliisiaseman muihin tiloihin.

»Siihen minulla ei ole lupaa», poliisi sanoo.

»Haista vittu», Kelly sanoo. Jen tuijottaa häntä järkytetyneenä.

Poliisi ei katso arvonsa mukaiseksi edes vastata, katsoo vain Kellyä kivikovan hiljaisuuden vallitessa.

»Entä – mitä nyt sitten tapahtuu?» Jen kysyy. Voi luoja, Kelly on haistatellut poliisille. Syyte virkavallan halventamisesta ei nyt yhtään paranna tilannetta.

»Niin kuin jo kerroin, poikanne jää yöksi tänne», poliisi sanoo ykskantaan kuin ei huomaisikaan Kellyä. »Teidän kan-

nattaa tulla uudestaan sitten huomenna.» Hän vilkaisee Kellyä nopeasti. »Ette voi pakottaa poikaanne ottamaan asianajajaa. Me olemme jo yrittäneet.»

»Mutta hänhän on lapsi vielä», Jen sanoo, vaikka tietääkin, ettei Todd enää lain silmissä sitä ole. »Pelkkä lapsi vielä», hän sanoo hiljaa uudestaan, enimmäkseen itselleen, ja ajattelee joulupyjamaa ja sitä, miten Todd oli ihan vastikään pyytännyt Jeniä jäämään kanssaan valvomaan, kun oli ollut oksennustaudissa. He olivat olleet kylpyhuoneessa melkein koko yön, rupertelleet niitä näitä, ja Jen oli pyyhkinyt Toddin suupieliä kostutetulla pyyhkeellä.

»Eivät he siitä piittaa, eivät mistään», Kelly sanoo katkerasti.

»Me tulemme sitten aamulla – asianajajan kanssa», Jen sanoo kuin voisi sillä parantaa tilannetta, hieroa rauhaa.

»Sen voitte tehdä. Meidän on nyt lähetettävä tiimi teidän mukaanne», poliisi sanoo. Jen nyökkää. Rikospaikkatutkinta. Heidän talonsa tutkitaan. Joka kolkka.

Jen ja Kelly lähtevät poliisiasemalta. Jen hieroo otsaansa, kun he kävelevät auton luo ja istahtavat kyytiin. Jen panee lämmityksen täysille.

»Täytyykö meidän ihan tosiaan vain mennä kotiin?» Jen sanoo. »Istua siellä, kun taloa pengotaan?»

Kellyn hartiat ovat jännittyneet. Hän tuijottaa Jeniä. Tummat hiukset pörrössä, silmät surulliset kuin runoilijalla.

»Ei aavistustakaan.»

Jen tuijottaa ikkunan läpi syksyisestä yökasteesta kiiltäviä pensaita. Muutaman sekunnin päästä hän panee peruu-
tusvaihteen päälle ja lähtee liikkeelle, kun ei tiedä mitä muutaakaan tekisi.

Kun Jen pysäköi auton, kurpitsa tervehtii heitä ikkunalaudalta. Häneltä on kai jäänyt kynttilä palamaan. Rikospaikkatutkijat ovat jo ehtineet paikalle, heitä seisoo valkoisissa puvuissaan pihalla kuin aaveita lokakuun tuulessa lepättävän eristysnauhan takana. Verilammikko on alkanut kuivua reunoilta.

Jen ja Kelly päästetään sisälle omaan taloonsa, ja he istuvat alakerrassa ja katselevat etupihalla pyöriviä tutkijoita, joista osa könyää polvillaan maassa ja ottaa näytteitä rikospaikalta. Kumpikaan ei puhu mitään, he vain istuvat siinä ja pitävät toisiaan kädestä. Kelly ei riisu takkiaaan.

Kun rikospaikkatutkijat ovat lähteneet ja poliisi on käynyt tutkimassa Toddin huoneen ja ottanut sieltä tavaroita mukaansa, Jen siirtyy sohvalle. Hän käy pitkäkseen ja tuijottaa kattoon. Ja silloin kyynelöt viimein tulevat. Kuumina, vuolaina ja märkinä. Ne ovat kyyneliä tulevaisuuden vuoksi. Ja kyyneliä eilisen vuoksi, sen vuoksi minkä Jen ei tiennyt olevan tulossa.

Voiko murhan estää, jos se on jo tapahtunut?

On keskiyö. Jen odottaa teini-ikäistä poikaansa kotiin. Kun poika viimein ilmestyy kotikadulle, hän ei ole yksin, vaan joku seuraa aivan kintereillä. Sitten tapahtuu jotakin käsittämätöntä: poika puukottaa miehen. Jen ei tunne uhria eikä ymmärrä, miksi hänen fiksu ja hauska poikansa tekisi jotain niin kauheaa ja peruuttamatonta. Poika pidätetään, ja koko hänen tulevaisuutensa romahtaa. Aamuyön tunteina surun murtama Jen vihdoin nukahtaa. Ja kun hän seuraavana aamuna herää... on taas eilinen. Jokaisena aamuna Jen herää yhä kauemmas menneisyyteen ja jokainen uusi päivä antaa hänelle uuden mahdollisuuden estää murha.

»Rohkea, kekseliäs, riemastuttava, vinksahantut.
Tämä on virtuoosimaista tarinankerrontaa. Sukella
sekaan. Nyt on oikea paikka ja oikea aika.»

– A. J. Finn, kirjailija

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49442-4